

Sygn. akt: I C 419/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Wojciech Waclaw
Protokolant:	sekretarz sądowy Natalia Indyka

po rozpoznaniu w dniu 20 czerwca 2018 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **z siedzibą w G.**

przeciwko M. M.

o zapłatę

I. zasądza do pozwanego **M. M.** na rzecz powoda (...) **z siedzibą w G.** kwotę **61 766,23 zł (sześćdziesiąt jeden tysięcy siedemset sześćdziesiąt sześć złotych 23/100)** wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty **61 418,97 zł** od dnia 14 04 2018 r. do dnia zapłaty, nadto odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty **170 286,72 zł** od dnia 04 04 2017 r do dnia 13 04 2018 r.;

II. umarza postępowanie w pozostałym zakresie;

III. przyznaje kuratorowi dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego **A. B.** wynagrodzenie w kwocie 2700,- zł, które to wypłacić z zaliczki powoda;

IV. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 16 649,- zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 419/17

UZASADNIENIE

Powód (...)w G. wniósł w dniu 31 marca 2017 r. pozew przeciwko M. M., w którym domagał się zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kwoty 170.633,98 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 170.286,72 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kosztami opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że pomiędzy (...) Bankiem (...), a pozwanym została zawarta umowa o pożyczkę hipoteczną. Z uwagi na to, że kredyt nie był terminowo regulowany, Bank wypowiedział umowę i wezwał pozwanego do zapłaty. Wobec braku zapłaty, Bank wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, który następnie został przez Sąd zaopatrzony w klauzulę wykonalności. Prowadzona egzekucja nie doprowadziła do zaspokojenia roszczeń Banku. W dniu 29 marca

2016 r. pomiędzy (...) Bankiem (...), a powodem doszło do przelewu wierzytelności. Na podstawie umowy cesji, powód nabył wierzytelność przysługującą Bankowi (k. 3-4).

W dniu 10 kwietnia 2017 r. Sąd Okręgowy w Olsztynie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym nakazał pozwanemu M. M. aby zapłacił na rzecz powoda (...) z/s w G. kwotę 170.633,98 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 4 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 5.750 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3.617 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (k. 59).

Zarządzeniem z dnia 4 lipca 2017 r., powyższy nakaz został uznany za doręczony z dniem 29 czerwca 2017 r. (koperta 71).

Postanowieniem z dnia 17 lipca 2017 r. Sąd Okręgowy w Olsztynie na podstawie:

- a) art. 359 § 1 w zw. z art. 362 k.p.c. uchylił zarządzenie z dnia 4 lipca 2017 r.,
- b) art. 502¹ § 1 k.p.c. uchylił nakaz zapłaty z dnia 10 kwietnia 2017 r. (k. 72).

W odpowiedzi na pozew kurator ustanowiony dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego, M. M. wniósł o oddalenie powództwa w całości. W ocenie kuratora powód nie przedłożył żadnego dokumentu potwierdzającego skuteczność dokonanego przez pierwotnego kredytodawcę wypowiedzenia umowy pożyczki. Nie wykazał nadto wysokości dochodzonego roszczenia (głównego i odsetkowego) i sposobu jego obliczenia. Takim dokumentem nie może być wyciąg z ksiąg rachunkowych powodowego Funduszu, albowiem w ocenie kuratora dokument taki nie ma mocy urzędowej w postępowaniu cywilnym. Zakwestionował również sam fakt zawarcia umowy pożyczki, poprzez brak wykazania umocowania dla pracownika banku, z którym pozwany zawierał umowę. Podobnie jak umowę cesji, która dotyczy przelewu wierzytelności bez konkretyzacji składu i wartości zawieranej umowy.

Kurator nadto wniósł o nieobciążanie pozwanego kosztami procesu oraz przyznanie kuratorowi wynagrodzenia według uznania Sądu.

W ocenie kuratora, powód nie udowodnił wysokości dochodzonego przez siebie roszczenia, skuteczności nabycia wierzytelności, jak również wymagalności. W uwagi na liczne błędy techniczne popełnione w związku z doręczeniem pozwanemu pism zarówno przez Bank, jak i przez powoda, strona powodowa nie wykazała racji dochodzonego przez siebie sądanego (k. 105-107).

Pismem procesowym z dnia 8 czerwca 2018 r. (data wpływu do Sądu 11 czerwca 2018 r.) powód ograniczył powództwo o kwotę 108.867,75 zł. W uzasadnieniu pisma wskazał, że po wniesieniu pozwu w związku z wykonaniem prawomocnego planu podziału sumy uzyskanej ze sprzedaży nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy w Olsztynie prowadzi księgę wieczystą nr (...), doszło do częściowego zaspokojenia powoda. W związku z tym strona powodowa aktualnie dochodzi od pozwanego:

1. kwoty 61.766,23 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od:

- a) od kwoty 170.286,72 zł za okres od dnia 4 kwietnia 2017 r. do dnia 13 kwietnia 2018 r.,
- b) od kwoty 61.418,97 zł za okres od dnia 14 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty,

2. zasądzenie kosztów procesu (od całości roszczenia objętego pozwem), w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł (k. 133-137).

Na rozprawie w dniu 20 czerwca 2018 r. kurator działający w imieniu pozwanego wyraził zgodę na cofnięcie powództwa w powyższym zakresie (k. 158).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 listopada 2012 r. w O., pomiędzy (...) Bankiem (...) S.A. z/ s w K. reprezentowanym przez I. Z., a pozwanym M. M. została zawarta umowa o pożyczkę hipoteczną nr (...). Przedmiotem umowy była pożyczka kwoty 150.000 zł. Umowa została zawarta na czas oznaczony od 2 listopada 2012 r. do 10 czerwca 2038 r.

Zabezpieczeniem spłaty pożyczki była hipoteka na nieruchomości stanowiącej własność pozwanego, położona w O., przy ulicy (...) lokal (...), dla której Sąd Rejonowy w Olsztynie prowadzi księgę wieczystą nr (...).

Zgodnie z § 3 umowy, pożyczka była oprocentowana według zmiennej stopy procentowej, która na dzień podpisania umowy pożyczki wynosi 8,08% w stosunku rocznym. Wysokość zmiennej stopy procentowej, która ulega zmianie co 6 miesięcy ustalona jest przez Bank jako suma stawki indeksu WIBOR 6M (sześciomiesięczna stawka WIBOR) oraz marży Banku w wysokości 3,35 p.p.

Zgodnie z § 4 pożyczkobiorca zobowiązał się do spłaty pożyczki z odsetkami i innymi zobowiązaniami wynikającymi z umowy pożyczki. Pożyczka i odsetki miały być spłacane w miesięcznych ratach annuitetowych (równych ratach kapitałowo-odsetkowych). Każda rata zawierała pełne odsetki naliczone za rzeczywistą liczbę dni w miesiącu kalendarzowym od salda pożyczki pozostającego do spłaty oraz część kapitału. Ostatnia rata kapitałowo-odsetkowa była ratą wyrównującą. W przypadku, gdy okres pomiędzy datą uruchomienia całej pożyczki, a datą płatności pierwszej raty kapitałowo-odsetkowej był dłuższy niż 1 miesiąc, dwie pierwsze raty kapitałowo-odsetkowe zawierały wyłącznie odsetki, a raty te, w umowie określone również jako raty kapitałowo-odsetkowe.

Dzień spłaty rat kapitałowo-odsetkowych przypadał w 10-tym dniu każdego miesiąca, przy czym dzień spłaty pierwszej raty przypadał nie wcześniej niż 15 dni po uruchomieniu części lub całości pożyczki w najbliższym terminie, zgodnie z planem spłaty.

Pożyczka wraz z odsetkami została rozłożona na 300 rat kapitałowo-odsetkowych, licząc od pierwszego terminu spłaty pierwszej raty kapitałowo-odsetkowej, przy czym termin spłaty ostatniej raty kapitałowo-odsetkowej przypadał na dzień 10 czerwca 2038.

W § 4 ust. 6 wskazano, że pożyczka spłacana będzie poprzez pobieranie środków pieniężnych z rachunku osobistego oszczędnościowo-rozliczeniowego pożyczkobiorcy o numerze (...) w prowadzonym Banku. Bank upoważniony został do pobierania należności z tytułu umowy pożyczki z powyższego rachunku w pierwszej kolejności przed wszystkimi innymi płatnościami pożyczkobiorcy, za wyjątkiem płatności wynikających z tytułów egzekucyjnych.

Niespłacenie przez pożyczkobiorcę raty kapitałowo-odsetkowej w terminach ustalonych w umowie lub jej spłacenie w niepełnej wysokości powodowało, że należność ta staje się zadłużeniem przeterminowanym (§ ust. 1).

Od kwoty zadłużenia przeterminowanego Bank naliczał odsetki podwyższone (odsetki pobrane w Banku od zadłużenia przeterminowanego). Wysokość odsetek podwyższonych obowiązujących w dniu zawarcia umowy wynosiła 25,00% i stanowi czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego NBP. W przypadku zmiany wysokości stopy kredytu lombardowego NBP wysokość odsetek podwyższonych ulegała automatycznej zmianie tak, iż zawsze wynosi czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP. Zmiana nie wymaga potwierdzenia przez Bank (§ 2).

W razie zwłoki pożyczkobiorcy z zapłatą pełnych rat pożyczki za co najmniej 2 okresy płatności, Bank mógł wypowiedzieć umowę po uprzednim wezwaniu do zapłaty zaległych rat w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy (§ 5 ust. 4).

M. M. zobowiązał się między innymi do informowania Banku o zmianie adresu zameldowania i miejsca zamieszkania, a także miejsca zatrudnienia (§ 7 ust. 3 lit c)

Pożyczkobiorca zobowiązał się do ustanowienia zabezpieczenia spłaty pożyczki hipoteką do kwoty 225.000 zł wpisanej na pierwszym miejscu na rzecz Banku, na nieruchomości stanowiącej własność pozwanego, położonej w O. przy ulicy (...) lokal (...), dla której Sąd Rejonowy w Olsztynie prowadzi księgę wieczystą nr (...).

Pozwany zobowiązał się do spłaty pożyczki wraz z odsetkami oraz opat i prowizji określonych w § 12 w terminach umownych, a innych należności wynikających z umowy w terminie 7 dni kalendarzowych od otrzymania z Banku wezwania do zapłaty.

W § 8 uzgodniono, że Bank może przenieść swoją wierzytelności wynikającą z umowy na wybraną osobę trzecią, zgodnie z odpowiednimi przepisami prawa.

Zgodnie z § 10 umowy, korespondencję dotyczącą wypowiedzenia lub zmiany umowy, Bank miał wysłać do pożyczkobiorcy listem poleconym za zwrotnym potwierdzeniem odbioru.

Rzeczywista roczna stopa oprocentowania pożyczki została określona na 8,89% (§ 12 ust. 2).

Na dzień zawarcia umowy całkowita kwota zapłaty wynosiła 357.553 zł i obejmowała:

- a) całkowitą kwotę pożyczki – 150.000 zł,
- b) całkowity koszt pożyczki – 207.553 zł, w tym:
  - prowizja za udzielenie pożyczki – 0 zł,
  - odsetki od pożyczki – 201.690,56 zł,
  - inne (pozostałe) koszty ponoszone przy zawieraniu umowy pożyczki – 300 zł,
  - koszty ustanowienia oraz wykreślenia zabezpieczeń prawnych – 319 zł,
  - koszty z tytułu podwyższonego ryzyka w okresie do ustanowienia zabezpieczenia w postaci opłaty z tytułu podwyższonego ryzyka – 0 zł oraz podwyższonej marży pożyczki – 953,44 zł,
  - koszty ubezpieczenia nieruchomości – 4.290 zł,
  - koszty prowadzenia rachunku osobistego w Banku – 0 zł (§ 12 ust. 3).

W związku z niewykonaniem przez pożyczkobiorcę zobowiązań wynikających z umowy, pozwany był zobowiązany do poniesienia następujących kosztów:

- 1) opłat za wysłanie monitu do pożyczkobiorcy w wysokości 20 zł na dzień zawarcia umowy, przy czym Bank może wysłać nie więcej niż 5 monitów w okresie jednego miesiąca,
- 2) kosztów postępowania sądowego i postępowania egzekucyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego,
- 3) kosztów i opłat poniesionych w związku z prowadzeniem działań mających na celu egzekucję zadłużenia (§ 12 ust. 4).

Integralną częścią umowy było oświadczenie o poddaniu się egzekucji, umowa przelewu wierzytelności z tytułu umów ubezpieczenia oraz warunki dodatkowe umowy pożyczki.

Zgodnie z załącznikiem nr 1 do umowy, pozwany zapoznał się z informacją dodatkową dotyczącą bankowego tytułu egzekucyjnego. M. M. złożył oświadczenie o poddaniu się egzekucji obejmującej roszczenie wynikające z umowy o pożyczkę nr (...) z dnia 2 listopada 2012 r. do kwoty 225.000 zł. Pozwany także oświadczył, że Bank może wystąpić o nadanie bankowemu tytułowi egzekucyjnego klauzuli wykonalności w terminie do 10 czerwca 2040 r.

W umowie pozwany wskazał swój adres – ul. (...) w O..

W dniu 2 listopada 2015 r. pozwany złożył wniosek o uruchomienie pożyczki i przelania środków w kwocie 150.000 zł.

(dowód: umowa k. 9-24, wniosek o uruchomienie pożyczki k. 26, oświadczenie o poddaniu się egzekucji k. 138-139, umowa przelewu wierzytelności z tytułu umów ubezpieczenia k. 140]-143, warunki dodatkowe umowy o pożyczkę k. 144, a także akta X Co 1098/15 SR w Olsztynie k. 5-23)

W chwili zawarcia umowy do dnia 4 grudnia 2013 r. pozwany był zameldowany na ulicy (...) w O.. Następnie od 4 grudnia 2013 r. do 1 czerwca 2015 r. pozwany był zameldowany pod adresem (...)w O.. O zmianie miejsca zamieszkania pozwany nie poinformował Banku.

(dowód: dane z bazy Pesel – Sad koperta 57)

Z uwagi na występujące zadłużenie, (...) Bank (...), pismem z dnia 18 grudnia 2014 r. wypowiedział pozwanemu umowę pożyczki hipotecznej i wezwał do zapłaty z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia liczonego od dnia doręczenia pisma. Wskazał jednocześnie, że po upływie okresu wypowiedzenia cała kwota pożyczki wraz z naliczonymi prowizjami, opatami i odsetkami stanie się wymagalna. Na dzień sporządzenia wypowiedzenia całkowite saldo zadłużenia wynosiło 148.040,71 zł, w tym zadłużenie przeterminowane – 2.940,35 zł. W piśmie tym wskazano, że w przypadku nieuregulowania całości zadłużenia, najpóźniej w dniu następnym po upływie okresu wypowiedzenia, Bank wystąpi do właściwego sądu z wnioskiem o nadanie tytułu wykonawczego, który stanowić będzie podstawę prowadzenia postępowania egzekucyjnego. Wezwanie z wypowiedzeniem zostało wysłane do pozwanego na adres (...)w O..

(dowód: wypowiedzenie k. 27)

W dniu 15 kwietnia 2015 r. (...) Bank (...) S.A. z/s w K. wystawił Bankowy Tytuł Egzekucyjny nr (...) obejmujący wierzytelność wynikającą z umowy nr (...) z dnia 2 listopada 2012 r. Wskazano w nim wymagalne zadłużenie w wysokości 149.940,47 zł składające się z:

a) kwoty pieniężnej z tytułu niespłaconego kapitału – 145.235,90 zł,

b) kwoty pieniężnej z tytułu niespłaconych odsetek umownych naliczonych od dnia 10 października 2014 r. do 12 lutego 2015 r. – 2.003,93 zł.

W dniu 15 maja 2015 r. (...) Bank (...) S.A. z/s w K. złożył wniosek do Sądu o nadanie bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności.

Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego w Olsztynie postanowieniem z dnia 15 czerwca 2015 r. nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu z dnia 15 kwietnia 2015 r. nr (...) wystawionego przez wierzyciela (...) Bank (...) S.A. w K. przeciwko dłużkowi M. M., co do kwoty 145.235,90 zł z odsetkami wynikającymi z tego tytułu, lecz nie więcej niż do kwoty 225.000 zł, do której dłużnik poddał się egzekucji. Referendarz Sądowy nakazał aby dłużnik zapłacił wierzycielowi kwotę 53,69 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

(dowód: z akt XCo 1098/15 SR w Olsztynie k. 3, 4 i 35)

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Olsztynie, J. B. prowadził postępowanie egzekucyjne z wniosku (...) Banku (...) S.A., pod sygnaturą akt(...)z nieruchomości pozwanego położonej w O., przy ulicy (...).

(dowód: wezwanie w sprawie (...)k. 29)

W dniu 29 marca 2016 r. pomiędzy (...) Bankiem (...) S.A., reprezentowanym przez J. K. i A. Ż., a powodem reprezentowanym przez J. G. doszło do zawarcia umowy przelewu wierzytelności. Na podstawie umowy, powód

nabył wierzytelność przysługującą Bankowi wynikająca z umowy pożyczki. Załącznik do umowy stanowiła lista wierzytelności. Pod pozycją nr 326 figurowała wierzytelność wynikająca z umowy nr (...) z dnia 2 listopada 2012 r. zawartej z pozwanym. Zadłużenie ogółem zostało określone na kwotę 160.801,70 zł z czego:

- a) kwota kapitału została określona na 145.235,90 zł.
- b) kwota odsetek została określona na 2.003,93 zł,
- c) kwota odsetek ZZ została określona na 13.214,61.

Jako datę wymagalności wskazano 12 lutego 2015 r.

W wykazie wskazano wysokość hipoteki określoną na kwotę 225.000 zł na nieruchomości objętej księgą wieczystą nr (...). W elektronicznym wykazie wierzytelności, przedmiotowej wierzytelności nadano jej numer (...).

W dniu 17 maja 2016 r. (...) Bank (...) S.A. z/s w K. został wykreślony z księgi wieczystej nr (...) jako wierzyciel hipoteczny, a w jego miejsce wpisano powoda na pierwszym miejscu.

Powód w dniu 7 lipca 2016 r. zawiadomił powoda o przelewie wierzytelności. Wezwanie zostało wysłane do pozwanego na adres (...) w O.. Pismem tym wezwano pozwanego do zapłaty kwoty 163.587,05 zł w terminie do 21 lipca 2016 r. Zaproponowano jednocześnie ugodowe załatwienie sprawy. Wezwanie zostało skierowane do pozwanego pod adres ulicy (...) w O..

(dowód: umowa cesji k. 31-37, pełnomocnictwa k. 38-39, wykaz wierzytelności k. 41v-42 i 43, zawiadomienie o cesji i wezwanie do zapłaty k. 45, zawiadomienie z KW k. 46-47, wezwanie do zapłaty k. 52)

W wyniku prowadzonego postępowania egzekucyjnego z nieruchomości powoda położonej w O. przy ulicy (...), postanowieniem z dnia 8 lutego 2017 r. w sprawie X Co 925/14 Sąd Rejonowy w Olsztynie przysądził własność nieruchomości lokalowej położonej w O. przy ulicy (...), posiadającej księgę wieczystą nr (...) na rzecz spółki cywilnej (...) działającej przez współników S. J. i D. K. za cenę 143.212,50 zł.

(dowód: postanowienie SR w Olsztynie w sprawie X Co 925/14 z dnia 8 lutego 2017 r. k. 30)

Na dzień 17 marca 2017 r. w powodowym Funduszu kwota wymagalnej należności od pozwanego wynosiła 170.633,98 zł, z czego:

- a) kapitał – 145.235,90 zł,
- b) odsetki – 25.050,82 zł,
- c) koszty – 347,26 zł.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych powodowego Funduszu k. 50)

Postanowieniem z dnia 4 września 2017 r. Sąd Rejonowy w Olsztynie w sprawie X Co 925/14 dokonał planu podziału ceny uzyskanej z licytacji nieruchomości objętej Kw (...). Postanowieniem przyznano wierzycielowi hipotecznemu (...) Bankowi (...) S.A. w K. – obecnie (...) w G. kwotę 108.867,75 zł.

(dowód: postanowienie w sprawie X Co 925/14 z dnia 4 września 2017 r. j. 147-150)

Do dnia wytoczenia niniejszego powództwa, pozwany nie zaspokoił roszczeń powoda.

(bezsporne)

Sąd zważył, co następuje:

W toku tak ustalonego stanu faktycznego, powództwo podlegało uwzględnieniu w całości, albowiem powód udowodnił zasadność dochodzonego przez siebie roszczenia.

Powodowy Fundusz swoje roszczenie wywodził z zawartej z (...) Bankiem (...) w dniu 29 marca 2016 r. umowy cesji, której przedmiotem była zawarta uprzednio przez (...) Bank (...) z pozwanym umowa pożyczki hipotecznej nr (...).

Kurator, działający w imieniu i na rzecz pozwanego, M. M. kwestionował wywiedzione powództwo co do zasady, jak i co do wysokości, podnosząc przy tym liczne zarzuty, między innymi brak umocowania do zawarcia umowy pożyczki w imieniu Banku (...) przez I. Z., nieskuteczność wypowiedzenia umowy, nieskuteczność zawarcia umowy cesji wskutek braku precyzyjnego określenia sprzedawanej wierzytelności.

W związku z tym istota sporu ogniskowała wokół ustalenia, czy doszło do zawarcia umowy pożyczki w dniu 2 listopada 2012 r., jaki zakres uprawnień i obowiązków wynikał z umowy, ustalenia wymagalności roszczenia oraz czy cesja wierzytelności wynikającej z umowy pożyczki została dostatecznie określona.

Zgodnie z art. 720 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się je zwrócić.

Powód w toku niniejszego postępowania wykazał bezspornie fakt zawarcia umowy, przedkładając na tę okoliczność dokument umowy o pożyczkę hipoteczną. Zgodnie z umową Bank przekazał pozwanemu kwotę 150.000 zł, zaś pozwany zobowiązał się ją spłacić w 300 miesięcznych ratach do 10 czerwca 2038 r. Umowa została zawarta w siedzibie Banku przez I. Z..

Co do zakwestionowanego umocowania - zgodnie z art. 97 k.c. osobą czynną w lokalu przedsiębiorstwa przeznaczonym do obsługi publiczności poczytuje się w razie wątpliwości za umocowaną do dokonywania czynności prawnych, które zazwyczaj bywają dokonywane z osobami korzystającymi z usług tego przedsiębiorstwa.

Opisana powyżej regulacja ma na celu ułatwienie obrotu prawnego i ochronę interesów osób, które chcą z konkretnym przedsiębiorcą zawrzeć umowę. Sens wzmiankowanej regulacji polega na tym, aby nie musiały one żądać od osoby czynnej w lokalu przedsiębiorstwa szczegółowego pełnomocnictwa i weryfikować jego poprawności. Sam przedsiębiorca nie może też, powołując się na przyczyny formalne, uwolnić się od skutków zawarcia umowy, twierdząc, że umowę podpisał pracownik przebywający w lokalu, który nie miał osobnego upoważnienia.

Powyższy przepis, przewiduje dorozumiane pełnomocnictwo nie umowne, lecz ustawowe. Jeżeli zakład pracy powierza swojemu pracownikowi stanowisko, z którym wiąże się prowadzenie poszczególnych rodzajów czynności, które mają doprowadzić do określonych skutków prawnych, to należy uznać, że jest on upoważniony do składania oświadczeń woli w imieniu banku, w sprawach objętych jego zakresem obowiązków. Przepis art. 97 k.c. odnosi się do wszystkich osób, które mają faktyczną możliwość dokonywania czynności prawnych w obiektach przedsiębiorstwa i ma zastosowanie zawsze, gdy przedsiębiorstwo nie poinformowało w sposób wyraźny swoich klientów, o tym, że konkretne osoby czynne w jego lokalu nie są umocowane do zawierania umów.

Co więcej, a warte jest podkreślenia domniemanie działa dalece, bowiem w razie wystąpienia na tym tle wątpliwości, te zaś obiektywnie na tle stanu faktycznego nie wystąpiły, skoro na ich poparcie nie przedstawiono nie tylko przeciwdowodów, lecz nawet nie podniesiono jakichkolwiek okoliczności.

W związku z powyższym uznać należało, że umowa zawarta przez I. Z. działającą w imieniu (...) Banku (...) i pozwanym w dniu 2 listopada 2012 r. była skutecznie zawarta i tym samym zarzut podniesiony przez kuratora o braku umocowania pracownika banku, jako chybiony nie mógł odnieść oczekiwanego skutku.

Kurator podnosił również zarzut niezachowania procedury wypowiedzenia umowy pożyczki. Z analizy materiału dowodowego wynika, że po niespełnieniu dwóch lat od dnia zawarcia umowy pozwany zaprzestał regulować należności z tytułu pożyczki. W związku z tym pismem z dnia 18 grudnia 2014 r. (...) Bank (...) wypowiedział M. M. umowę.

Wypowiedzenie zostało wysłane na adres ul. (...) w O.. Ten adres został wskazany przez pozwanego w umowie pożyczki. Wprawdzie od dnia 4 grudnia 2013 r. nie zamieszkiwał pod wskazanym adresem, jednak w dalszym ciągu nieruchomości ta stanowiła jego własność (por. odpis Kw k. 48-49). Dla przypomnienia warto wskazać, że właśnie ta nieruchomości stanowiła zabezpieczenie dla udzielonej przez Bank pożyczki. Co jest przy tym znamienne, M. M. zobowiązał się do informowania Banku o zmianie swojego miejsca zameldowania i zamieszkania, czego jak wynika z informacji z bazy Pesel-Sad nie uczynił, bowiem niespełna rok przed sporządzeniem pisma wypowiedzającego umowę, zmienił adres z ulicy (...) na ulicę (...). Pismo zawierające oświadczenie o wypowiedzeniu zostało sporządzone w dniu 18 grudnia 2014 r., a zmiana miejsca zamieszkania nastąpiła w dniu 4 grudnia 2013 r. (por. koperta 57 i treść umowy § 7 ust. 3 lit. c). Pozwany zatem miał wystarczająco dużo czasu, aby o powyższej zmianie zawiadomić właściwy Bank, a nadto strona pozwana nie wykazała okoliczności przeciwnej, mogącej podważyć skuteczność wypowiedzenia. Zgodnie zaś z regułą wynikającą z art. 6 k.c. to strona pozwana winna była wykazać między innymi okoliczność, że M. M. dopełnił obowiązku poinformowania Banku o zmianie swojego miejsca pobytu (zamieszkania lub zameldowania).

Należy jeszcze zwrócić uwagę, że w chwili wszczęcia postępowania egzekucyjnego zmierzającego do zaspokojenia wierzyciela (...) Banku (...), pozwany nie podjął jakichkolwiek czynności zmierzających do np. zniweczenia klauzuli np. w drodze zażalenia. Zgodnie bowiem z art. 795 § 1 k.p.c. zd. drugie, termin do wniesienia zażalenia co do nadania klauzuli wykonalności dla dłużnika biegnie od dnia doręczenia mu zawiadomienia o wszczęciu egzekucji. Przede wszystkim zaś wnosił też powództwa przeciwegzekucyjne. Biorąc pod uwagę, że postępowanie egzekucyjne obejmujące licytację majątku pozwanego (lokalu na ulicy (...)) ostatecznie zakończyło się przysądzeniem własności i podziałem sumy uzyskanej z licytacji, nie sposób z logicznego punktu widzenia uznać, że o licytacji pozwany nie wiedział, a tym samym o postawieniu zobowiązania w stan wymagalności i realizacji jego zaspokojenia w drodze egzekucji.

Wskazać tu należy, iż zgodnie z art. 61 § 1 k.c. oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią.

W świetle powołanego przepisu zdarzeniem istotnym dla skuteczności oświadczenia woli jest jego dojście do adresata w taki sposób, aby mógł on zapoznać się z jego treścią. Z punktu widzenia skuteczności oświadczenia woli nieistotne jest to, czy i kiedy adresat zapoznał się z jego treścią. Wystarczające jest, że oświadczenie woli doszło do niego w sposób stwarzający mu realną możliwość zapoznania się z treścią oświadczenia. Dla prawidłowego stosowania art. 61 k.c. nie wymaga się zatem badania, czy adresat rzeczywiście zapoznał się z oświadczeniem woli, ale weryfikuje się, czy istniała taka możliwość (por. wyrok SN z dnia 23 kwietnia 2010 r., II PK 295/09, niepubl.). Ocena, czy adresat oświadczenia miał faktyczną możliwość zapoznania się z jego treścią, nie zawsze jest oczywista i niekiedy wymaga weryfikacji z uwzględnieniem konkretnych okoliczności sprawy. Zgodnie z ogólną regułą wynikającą z art. 6 k.c. na składającym oświadczenie woli spoczywa w takich przypadkach ciężar dowodu, że jego oświadczenie doszło do adresata w taki sposób, że mógł się z nim zapoznać w normalnym toku czynności, natomiast na adresacie tego oświadczenia spoczywa ewentualnie ciężar wykazania, że nie miał on rzeczywistej możliwości zapoznania się z jego treścią (Z. Radwański (w:) System prawa prywatnego, t. 2, 2002, s. 301).

Zdaniem Sądu należało uznać, iż w świetle okoliczności niniejszej sprawy oświadczenie o wypowiedzeniu umowy pożyczki wysłane na adres: (...)w O. dotarło do pozwanego w sposób, który umożliwił mu zapoznanie się z jego treścią. Tym samym i ten zarzut strony pozwanej musiał zostać uznany za chybiony.

W tej części rozważań należy uzupełniająco wskazać, iż podana przez powoda przyczyna wypowiedzenia umowy pożyczki, dotycząca braku spłaty przeterminowanego zadłużenia, które na dzień złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu wynosiło 148.040,71 zł,

mieściła się w katalogu przyczyn uprawniających do złożenia takiego oświadczenia woli. Podkreślenia wymaga, że zgodnie z art. 75 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo Bankowe (tekst jedn.: Dz. U. z 2002 r., Nr 72, poz. 665, po zmianie wprowadzonej od 1 maja 2004 r. - Dz. U. Nr 91, poz. 870), bank może wypowiedzieć umowę kredytu w razie

niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu lub w razie utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej.

Niezależnie od powyższego należy jedynie wskazać, że co do zasady nie były kwestionowane przyczyny wypowiedzenia tj. fakt zaprzestania spłacania pożyczki. Nawet zresztą gdyby były podniesione tej treści konkretne zarzuty - nie mogłyby one odnieść zamierzanego skutku.

Warto tu dla porządku przypomnieć, iż ostateczna sytuacja dowodowa i procesowa w sprawie niniejszej sprawy, że ciężar dowodu istnienia należności oraz wysokości zadłużenia z tytułu zawartej umowy nie musi w tych konkretnych okolicznościach sprawy spoczywać na powodzie, przynajmniej w zakresie wykraczającym poza już przez powoda udokumentowany.

Od strony dowodowej, czy konkretnie rozkładu ciężaru dowodu, to wskazać należy, iż ten przybiera w tej mierze czytelną konstrukcję wynikłą z dyspozycji art. 6 kc.

Jest zatem w sprawie przedłożona przez powoda umowa, są bezspornie wypłacone z tego tytułu powodowi środki w ramach uruchomienia pożyczki, zatem przyjmowaną na ogólnych zasadach logiczną konsekwencją powyższego jest obowiązek udowodnienia po stronie tego na którym ciąży dług pieniężny, iż należycie się ze swej powinności zapłaty wywiązał.

Temu bowiem służy choćby podstawowa w tej mierze instytucja pokwitowania, bądź uzyskania innego o podobnym znaczeniu dokumentu na okoliczność stanu zadłużenia lub braku zadłużenia dłużnika pieniężnego.

Krótko mówiąc, to nie wierzyciel ma od początku do końca udowodnić, iż zapłata na jego rzecz nie wpłynęła, bowiem byłoby to istotnie obarczanie go dowodem na zaistnienie faktu negatywnego, czyli na nieistnienie okoliczności, co faktycznie jest w realiach sprawy praktycznie niewykonalne.

Jeśli zatem dłużnik twierdzi, iż swego obowiązku dochował, to w pierwszej kolejności winien to siłą rzeczy udowodnić lub przynajmniej przedstawić konkretne twierdzenia i okoliczności, czego w istocie poniechał z wszelkimi tego procesowymi konsekwencjami.

Zauważyć tu należy, iż żadne przepisy prawa materialnego lub procesowego nie przypisują jeśli chodzi o sposób udokumentowania istnienia lub nieistnienia wierzytelności (względnie zakresu jej uregulowania) określonym rodzajom dokumentów szczególnego znaczenia, dyskredytując tym samym innego rodzaju źródła dowodowe, nie ukierunkowują też odmiennie rozkładu ciężaru dowodu z założenia zakładającego powinność wykazania danej okoliczności po stronie tego, kto z niej wywodzi skutki prawne.

Skoro tak, powód przedkładając umowę i wzmacniając ten dowód licznymi innymi dokumentami na okoliczność wysokości zadłużenia w poszczególnych okresach i z poszczególnych tytułów, w pełni swej powinności procesowej w zakresie udowodnienia wierzytelności przewyższającej kwotę zaliczenia uiszczonych wpłat czy kwoty uzyskanej z egzekucji dochował, zaś ewentualne zarzuty jak gołosłowne nie mogły być skutecznie procesowo temu przeciwstawione.

To bowiem pozwany działający aktywnie w procesie jest w stanie obalić domniemanie z nich wynikające, mógł też podjąć próbę zniweczenia skutków wypowiedzenia, jednak z uwagi na „niedziałanie” w sprawie pole obrony merytorycznej kuratora było tu znacząco ograniczone. Tylko pozwany z pomocą pewnych aktów dyspozytywnych mógł bowiem wykazać inną wysokość dochodzonej przez powoda wierzytelności, jak również wykazać oczywistą bezzasadność wytoczonego powództwa np. przez wyrażenie zgody w trybie prawa bankowego na przedłożenie przez bank kredytujący, który nie jest stroną niniejszego postępowania, choćby zestawienia wpłat dokonanych przez pozwanego.

Proces cywilny ma w swym założeniu postać postępowania prowadzonego w formie kontradyktoryjnej, zakładając aktywność zarówno strony powodowej, prezentującej i popierającej żądanie, jak i strony pozwanej przeciwstawiającej

się temu żądaniu. Samo kwestionowanie, wyrażanie wątpliwości co do prawdziwości do prawdziwości twierdzeń strony przeciwnej, a także prawdopodobieństwa zaistniałych okoliczności faktycznych, bez jednoczesnego wykazania przy pomocy dowodów (będących w swoistej „procesowej dyspozycji” pozwanego M. M.) nie spełnia wymogu udowodnienia własnych twierdzeń. Strona niedziałająca aktywnie w procesie musi liczyć się z negatywnymi dla siebie skutkami.

Zatem, skoro zatem pozwany nie odniósł się w sposób skonkretyzowany do zasadności wypowiedzenia, należało w tym miejscu odnieść się do terminu wymagalności żądania pozwu w kontekście zarzutu przedawnienia .

Pismo zawierające wypowiedzenie zostało sporządzone w dniu 18 grudnia 2014 r. Zgodnie z postanowieniami umownymi winno być wysłane listem poleconym. Z uwagi na nabycie przedmiotowej wierzytelności od Banku przez powodowy Fundusz, nie dysponował on takimi dokumentami. Niemniej jednak przyjmując najbardziej korzystną (ochronną) wersję wymagalności roszczenia dla pozwanego, liczoną od 18 grudnia 2014 r. (od dnia sporządzenia oświadczenia o wypowiedzeniu), do której należało dodać 30 dni okresu wypowiedzenia, to wymagalność nastąpiłaby w dniu 18 stycznia 2015 r. Nawet zatem przy podniesieniu zarzutu przedawnienia - tenże nie mógłby odnieść oczekiwanego skutku, gdyż powództwo zostało wniesione w dniu 4 kwietnia 2017 r. Oznacza to, że powód złożył pozew przed upływem trzyletniego terminu przedawnienia (3 lata od daty 18 stycznia 2015 r. to dzień 18 stycznia 2018 r). Nawet przyjmując za pierwotnym wierzycielem, że wymagalność zobowiązania nastąpiła w dniu 12 lutego 2015 r. (k. 43) to i tak roszczenie zostało zgłoszone przed terminem przedawnienia (12 lutego 2015 r. plus 3 lata to 12 lutego 2018 r).

W dalszej kolejności należało ustalić, czy powody Fundusz skutecznie wszedł w prawa wierzyciela pierwotnego (...) Banku (...).

Stosownie do treści art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to umowie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenia o zaległe odsetki (§2). Jak podkreśla się w orzecznictwie, w wyniku przelewu wierzytelności, przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Innymi słowy, stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela (por. wyrok SN z dnia 5 września 2001 r., I CKN 379/00).

Wierzytelność, czyli ogół uprawnień strony stosunku zobowiązaniowego (wierzyciela), polegających na możliwości żądania od dłużnika spełnienia świadczenia, jako prawo podmiotowe o charakterze majątkowym, może być przedmiotem obrotu. Przeniesienie wierzytelności (przelew, cesja) następuje co do zasady w drodze dwustronnej czynności prawnej wierzyciela (cedenta) – zbywcy wierzytelności z nabywcą wierzytelności (cesjonariuszem).

Omawiany przepis jest wynikiem przyjęcia przez ustawodawcę zasady dopuszczalności rozporządzenia wierzytelnością przez wierzyciela. Niemniej jednak zasada ta doznaje wyjątków, a możliwość zawarcia umowy przelewu doznaje pewnych ograniczeń (por. komentarz do Art. 509 KC red. Osajda 2018, wyd. 18/P. Sobolewski, Legalis). Z tych względów, aby ocenić ważność zawartej umowy należało tu odnieść się zatem do kryterium podmiotowego jak i przedmiotowego. W myśl art. 92 b ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo Bankowe (Dz.U. z 2017 r. poz. 1876) Bank może zawrzeć z towarzystwem funduszy inwestycyjnych tworzącym fundusz sekurytyzacyjny albo z funduszem sekurytyzacyjnym umowę przelewu wierzytelności lub umowę o subpartycypację.

W związku z faktem, iż przeniesiona wierzytelność była zabezpieczona rzeczowo, do oceny skuteczności przelewu koniecznym jest odniesienie się do przepisów regulujących hipoteki. Stosownie do treści art. 79 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece w razie przelewu wierzytelności hipotecznej na nabywcę przechodzi także hipoteka, chyba że ustawa stanowi inaczej. Do przelewu wierzytelności hipotecznej niezbędny jest wpis w księdze wieczystej. Hipoteka nie może być przeniesiona bez wierzytelności, którą zabezpiecza (ust. 2; zob. w tym zakresie postanowienie SN z dnia 17 września 2009 r., IV CSK 180/09, LEX nr 548894). Wierzytelność hipoteczna zatem przechodzi na cesjonariusza dopiero w następstwie ujawnienia przelewu w księdze wieczystej ze skutkiem od chwili

złożenia wniosku o wpis (por. T. Czech, Hipoteka. Komentarz do art. 79, uw. 10; J. Pisuliński, w: System PP, t. 4, red. E. Gniewek, 2012, s. 604 i 605).

Zestawiając powyższe normy z ustalonym w sprawie stanem faktycznym, nie może budzić wątpliwości, że na mocy zawartej umowy przelewu doszło do skutecznego przeniesienia wierzytelności wynikającej z zawartej umowy pożyczki hipotecznej nr (...). Cedent był bowiem uprawniony do zbycia wierzytelności, a strony umowy dochowały wszelkich wymogów formalnych. Zgodnie z postanowieniami umowy (...) Bank (...) S.A. przeniósł na powodowy Fundusz, a Fundusz nabył wraz z każdą wierzytelnością wszystkie odnoszące się do niej zabezpieczenia, w tym hipoteki zwykle, kaucyjne i przymusowe przysługujące Bankowi na dzień zawarcia umowy, oraz inne prawa związane z daną wierzytelnością i jej zabezpieczeniami, w tym w szczególności roszczenia o zaległe odsetki, kary umowne i zwrot kosztów.

Powód złożył do akt sprawy poświadczoną za zgodność z oryginałem kserokopię umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 29 marca 2016 r. zawartą z(...) z/s w K., zgodnie z art. 129 k.p.c. Z umowy tej wynika, że przedmiotem wierzytelności zabezpieczonych hipoteką był tzw. portfel wierzytelności przysługujący bankowi. Wobec tego, że umowa sprzedaży wierzytelności obejmowała szereg wierzytelności, załącznik nr 5 i 6 zawierał wykaz nabywanych wierzytelności Tabela dołączona do akt zawiera wykaz wierzytelności objętej pozwem. Zgodnie z tym dokumentem, umowie cesji podlegało zobowiązanie pozwanego wynikające z umowy nr (...) z dnia 2 listopada 2012 r. Dodatkowo wykaz ten wskazywał nr księgi wieczystej (...). Numer wskazanej umowy odpowiada umowie pierwotnie zawartej z bankiem, zaś numer księgi wieczystej odpowiada księdze, w której zabezpieczono ww. wierzytelność. Nie ulega zatem wątpliwości, że po stronie powoda istnieje upoważnienie do wystąpienia z niniejszym roszczeniem.

W tym miejscu należy wskazać, że brak wykazania skutecznego zawiadomienia pozwanego M. M. o przelewie wierzytelności nie niweczy skutku zawarcia umowy przelewu. Zgodnie bowiem z art. 512 k.c. dopóki zbywca nie zawiadomi dłużnika o przelewie, spełnienie świadczenia do rąk poprzedniego wierzyciela ma skutek względem nabywcy, chyba, że w chwili spełnienia świadczenia dłużnik wiedział o przelewie. Przelew wierzytelności, skutkiem którego dochodzi do zmiany uprawnionego dokonuje się bez udziału dłużnika. Zaś zawiadomienie o dokonanej czynności jest mechanizmem chroniącym dłużnika na wypadek, gdyby działając w dobrej wierze, spełniał świadczenie do rąk osoby nieuprawnionej.

W związku z powyższym za wykazane, uznać należało, że pozwany w dniu 2 listopada 2012 r. zawarł z Bankiem (...) umowę pożyczki, a wierzytelność wynikająca z tejże umowy, była następnie przedmiotem umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 29 marca 2016 r. Przedłożony ograniczony wykaz wierzytelności poświadczą fakt skutecznego nabycia przez powoda wierzytelności wobec pozwanego, a co za tym dowodzi ponad wszelką wątpliwość legitymacji czynnej strony powodowej i zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia. Ponadto na wniosek strony powodowej w księdze wieczystej dokonano wpisu w ten sposób, że powoda wpisano jako wierzyciela hipotecznego, co zgodnie z art. 79 ust. 1 ustawy o księgach wieczystych skutkowało przeniesieniem wierzytelności hipotecznej wraz z zabezpieczeniem (por. k. 46-47).

Nabywana przez powodowy Fundusz przedmiotowa wierzytelność na dzień 29 marca 2016 r. wynosiła 160.801,70 zł i obejmowała:

- kwotę 145.235,90 zł tytułem kapitału,
- kwotę 13.214,61 zł tytułem odsetek karnych,
- kwotę 2.003,93 zł tytułem odsetek umownych,
- kwotę 347,26 zł tytułem kosztów poniesionych przez (...) Bank w związku z prowadzeniem postępowania egzekucyjnego i sądowego.

Przedłożony przez powoda wyciąg z ksiąg rachunkowych na dzień 17 marca 2017 r. funduszu sekurytyzacyjnego opiewał na kwotę 170.633,98 zł.

Po cesji, powód naliczył dalsze odsetki, od kapitału według stopy procentowej odsetek ustawowe za opóźnienie w wysokości 7% w stosunku rocznym, co dawało wskazaną wyżej kwotę.

Oczywistym jest, jak słusznie zauważa kurator, że zgodnie z art. 194 ust. 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych, wyciągi z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, nie korzystają w postępowaniu cywilnym ze szczególnej mocy dowodowej, jaka przysługuje dokumentom urzędowym. Niemniej jednak wyciągi z ksiąg funduszu nie są pozbawione jakiegokolwiek mocy dowodowej (por. wyrok SA w Białymstoku z dnia 25 lutego 2015 r., I ACa 824/14). W ocenie Sądu powód ponad wszelką wątpliwość na podstawie przedłożonych do akt dokumentów, w tym umowy pożyczki, oświadczenia o wypowiedzeniu, umowy cesji, udowodnił zarówno zasadę jak i wysokość dochodzonego przez siebie roszczenia. Przedłożony zaś wyciąg w oparciu o przedłożone wyżej dokumenty potwierdził dodatkowo zasadność sformułowanych ostatecznie żądań.

Sąd miał także na uwadze wynik postępowania egzekucyjnego, w którym jednym z wierzycieli był (...) Bank (...), a następnie jako następca w tym zakresie powodowy Fundusz. Podstawą wszczęcia i prowadzenie egzekucji z nieruchomości powoda położonej przy ulicy (...) w O. o nr Kw (...), był Bankowy Tytuł Egzekucyjny nr (...) z dnia 15 kwietnia 2015 r. zaopatrzonej w klauzulę wykonalności (por. k. 4, 35 akt XCo 1098/15 SR w Olsztynie oraz postanowienie k. 147-150 w szczególności k. 149 niniejszych akt). Bankowy Tytuł Egzekucyjny obejmował zobowiązanie wynikające z umowy pożyczki hipotecznej nr (...). W wyniku przeprowadzonej licytacji z nieruchomości, wydano postanowienie o przysądzeniu własności.

Raz jeszcze przypomnieć należy, że postępowanie egzekucyjne trwało co najmniej od dwóch lat przed wszczęciem niniejszego procesu. Dlatego uznać należało, że egzekucja była niekwestionowana i prawidłowo prowadzona, a więc oparta była na prawidłowo wydanych dokumentach umożliwiającą jej przeprowadzenie.

Reasumując powyższe, w ocenie Sądu, powód wykazał kwotę na którą składała się, ostatecznie dochodzona kwota w wysokości 61.766, 23 zł tytułem należności głównej, która to stanowiła część kwoty ogólnego zadłużenia pozwanego. Nadmienić należy, że na skutek podziału sumy uzyskanej z nieruchomości należącej do pozwanego, powodowy Fundusz otrzymał kwotę 108.867,75 zł.

Dlatego na mocy art. 509 § 1 k.c. w zw. z art. 720 k.c. przy uwzględnieniu jej zaliczenia Sąd zasądził od M. M. na rzecz powoda kwotę 61.766, 23 zł, jako w pełni uzasadnioną.

O odsetkach orzeczono zgodnie z art. 481 k.c. Powody Fundusz w drodze cesji nabył wierzytelność w łącznej kwocie 160.801,70 zł. Po dniu cesji powód naliczał dalsze odsetki, od kwoty kapitału według 7% stopy procentowej odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym. Powód początkowo domagał się kwoty 170.633,98 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty od kwoty 170.286,72 zł.

Na skutek częściowego zaspokojenia roszczenia w związku z przeprowadzonym postępowaniem egzekucyjnym, powodowy Fundusz ograniczył powództwo, jednocześnie w dalszym ciągu żądając odsetek od kwoty 170.286,72 zł od dnia 4 kwietnia 2017 r. do dnia 13 kwietnia 2018 r. oraz od kwoty 61.418,97 zł od 14 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty.

Mając na uwadze, że częściowe zaspokojenie żądań powoda nastąpiło już po wszczęciu niniejszego postępowania, w pełni uzasadnione było zasądzenie odsetek zgodnie z żądaniem pozwu.

W punkcie II wyroku Sąd umorzył postępowanie na podstawie art. 203 § 3 k.p.c.

Pismem procesowym z dnia 8 czerwca 2018 r. powód cofnął częściowo swoje żądanie z uwagi na częściowe jej zaspokojenie w wyniku zakończenia postępowanie egzekucyjnego. Kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego M. M. w osobie A. B. na rozprawie w dniu 20 czerwca 2018 r. wyraziła na powyższe zgodę (k. 158).

Zgodnie z art. 203 § 3 w razie cofnięcia pozwu poza rozprawą przewodniczący odwołuje wyznaczoną rozprawę i o cofnięciu zawiadamia pozwanego. Gdy skuteczność cofnięcia pozwu zależy od zgody pozwanego, niezłożenie przez niego oświadczenia obejmującego zgodę na cofnięcie, uważa się za wyrażenie zgody.

W ocenie Sądu nie zachodziła żadna z przesłanek mogących przesądzać o niedopuszczalności cofnięcia powództwa, dlatego na mocy art. 203 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 355 § 1 k.p.c., Sąd umorzył postępowanie w zakresie kwoty 108.687,75 zł.

W punkcie III wyroku przyznano wynagrodzenie kuratorowi dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego, A. B..

Zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej, wysokość wynagrodzenia kuratora ustanowionego dla stron cywilnej ustala się w kwocie nieprzekraczającej 40% stawek minimalnych za czynności adwokackie określone w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze, nie mniej niż 60 zł, jednakże zgodnie z przepisami przejściowymi tegoż rozporządzenia do spraw wszczętych przed jego wejściem w życie stosuje się przepisy sprzed tego wejścia. Te zaś po myśli rozporządzenia z roku 2013 przewidywały odpowiednio wynagrodzenie w rozmiarze 50 % stawki adwokackiej.

Wartość przedmiotu sporu w niniejszej sprawie została określona na kwotę 170.634 zł. Zgodnie z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłaty za czynności radców prawnych, stawka minimalna wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika w przedmiotowej sprawie wynosi 5.400 zł (§ 2 pkt 7 rozporządzenia).

W związku z tym, zgodnie z przepisami poprzednio obowiązującego rozporządzenia w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia kuratorów, przyznano kuratorowi po uwzględnieniu sprostowania kwotę 2700,- zł wynagrodzenia, uwzględniając konieczność przeprowadzenia rozprawy, nakład pracy kuratora, podniesienie licznych zarzutów obrony merytorycznej (zawiłość sprawy), wartość dochodzonego roszczenia, próby nawiązania kontaktu z pozwanym.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Pozwany jako przegrywający sprawę jest zobowiązany zwrócić powodowi całość poniesionych przez powoda kosztów procesu, do których należy: wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 5.400 zł, opłatę od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. k.p.c., opłatę od pozwu w wysokości 8.532 zł, uiszczone i wykorzystane zaliczki (po sprostowaniu) w wysokości 2700,- zł.

W związku z tym zasądzono powyższą kwotę od pozwanego na rzecz powoda tytułem zwrotu kosztów procesu.

W tym miejscu warto wskazać, że Sąd nie znalazł podstaw do odstąpienia od obciążania pozwanego kosztami procesu, po myśli art. 102 k.p.c. albowiem pozwany pomimo obiektywnie zaistniałej po temu możliwości świadomie nie wziął udziału w postępowaniu, uniemożliwiając skuteczne doręczenie mu przez Sąd pierwszego pisma w sprawie.

Taka zaś postawa, nie może być przyczynkiem dla stosowania wyjątkowej instytucji z art. 102 kpc i korzystania z jej dobrodziejstwa.